



**в. урошевиќ**

**ЛЕТЕН ДОЖД**

**КУЛТУРА -- СКОПЈЕ**

ВЛАДА УРОШЕВИЌ

---

# ЛЕТЕН ДОЖД

Кога јадеш вишни  
ти се чини как да вrne дожд.

*Јуриј Олеша*

## ЛЕТЕН ДОЖД

Дождовни капки јадри како скакулци,  
како џамлии, како бонбони. Во правта  
печати од стари повелби. Дожд како во Улцињ  
едно лето. И една завеса што панично мавта

без здив, оставајќи го прозорецот. Дожд  
како во немите филмови, како во љубовните  
романи.

Дожд што шуми како циновска куќа на полжав.  
Дожд што му ги менува на светот сите страни.

Дожд што се заскрнува, што д'тка и што дрдори.  
Дожд што не го мери ни кобел ни сажен.  
Дожд од радост што не знае што да стори.  
Дожд запенавен од што премногу има да каже.

## ПОПЛАДНЕ ПО ДОЖДОТ

Дожд што преврнал: темни петна  
врз лисјата и ламарина што блеска.  
Помина луњата како некоја летна  
шега, како одболувана треска;

сè се свршило во олукот и каналот.  
Само водата уште тепка и пчала  
за сè што паднало, за сè што пропаднало.  
Некому опинци а некому објала:

на градот — наквасени пердуви и капи.  
Куките се одеднаш жолти како узреано жито.  
Воздухот влегува во собите како натрапник:  
наумничаво, налуничаво, наврапито.

## ЗАЛЕЗ ВО ГРАДОТ

На зајдисонце градот страда од губење рамнотежа:  
се наведнува по малку секоја улица.  
Сенки од смола и стакло врз плоштадите лежат  
и децата преку нив играат прескакулица.

Мушички во воздухот: воздухот е пегав.  
Пожар во оранжериите. Стакларницата гори.  
Еден пајтон напразно низ блесокот бега.  
Велосипедистите се само сјајни метеори.

Заоѓа сонцето и градот страда од главоболие:  
прозорците ги фаќа маларична треска.  
Збива во оган паркот штотуку полиен.  
Лековите в аптека како предупредувања блескаат.

## ЛЕТНА БАВЧА

Вечерни инсекти околу ламбата, вкусот  
на овошки што созреваат со лузна, дожд плиснат  
врз бозот, врз лопувот, кусо  
согледување на глетките среде лисјата,

палење оган од исушената трева,  
тешки алати за ровење земја, чувар  
на полето што оддалеку го крева  
својот прст, провев што дува

низ таванот, фрлена срча што зборува  
скришум со сонцето, лоза подврсана со сламен  
конец: бавча на детството што согорува  
во летото како цртеж со лилав туш во портокалест

пламен.

## ЛЕТУВАЊЕ КАЈ ВУЖКОТО

Запалени светлости во собите, лете,  
зад завесите, врз зеленилото, навечер;  
книги, несигурност пред разговор ветен,  
костенливи инсекти, збор уште неизречен

но веќе близок, малини и ореви, лисја  
пресувани меѓу страниците, слатка  
заблуда за можноста на бегството и писмен  
состав за љубовта напишан на школска тетратка,

цвеќе осветлено со кибрит, вишни  
што блескаат среде дождот, среде сјајот,  
самување, промени во времето, отпрво скришни,  
враќање по патеката, кон куќата, на крајот.



## ШТО СТАНА СО КОЗАТА

според сликата на Глитор Чемерски

На тревјосаниот насип тоа лето:  
ние двајца и продавачот на бозата.  
Како низ лека гледан се извиткуваше светот:  
ту се гажажуваше, ту ја снемуваше козата.

Сето тоа не може да се раскаже:  
ту сонувавме, ту мирисаше бозот.  
Сонот имаше значење, сонат беше важен:  
како облак оддалеку трепереше козата.

По патот лазеа коли како испарувања од влага.  
Трчавме низ тревата, сакавме да нè возат.  
Колите не беа коли, колите беа прелага.  
По нас, мешајќи се со облакот, потскокнуваше  
козата.

Наоколу немаше никого, а кајсиите зрели.  
Пиштеа жегалците плетејќи рогоза.  
Табаните во правта, а во испарувањата врели:  
козата и боцките, боцките и козата.

Бавно исчезнуваше натрапникот рогат.  
Една вечер момчето запраша под лозата  
— а светот се растураше, светот беше богат —  
Навистина, што стана со козата?

## ВЛЕЗ ВО ПАРКОТ

Продавници на весници, на евтини бонбони, на  
печиво:  
последни остатоци на градот што останува зад вас.  
Парк: болни тополи што никој не ги лечи,  
деца што ја растураат мравјата свадба.

Љубовници што помеѓу два бакнежа учат.  
Безделничар што спие врз една зелена клупа.  
Облаци со дождови што допрва ќе се случат.  
Вие одите понатаму додека околу вас се трупа

слаткиот мирис на покосената трева. Во мракот  
сенест се врти вриеж од мушички врз костенли-  
вата млака.

Сè е обично. Но уште еден чекор па ќе почувству-  
вате како  
Зелениот Дух на Паркот ве фаќа за рака.

## МИРИСИ НА ПОПЛАДНЕТО

Од автомобилската работилница мириса на  
изгорена гума.

Од касапницата — на крв. Од старите куќи  
ја тресат покуќнината: цел думан  
од нафталин. Кој ќе ја отклучи

таа загатка на градот: мирисните препки.  
Салон за хемиско чистење: кисела волна  
и пепелница. Со денови не склопува клепки  
мирисот на рибарницата што се преправа болна.

Се задушува воздухот на доцното лето:  
низ сончевината по градот се шири  
мирисна стапица во која се затвора светот.  
Единствен клуч за попладнето: заборавениот  
мирис.

## НАСЕТУВАЊЕ НА МОРЕТО

Однекаде упорно мириса на сол  
и небото од едната страна на градот се шири.  
Мрморам: Хвар, Ла Валета, Лимасол.  
Трепери магнетната стрелка и не сака да се  
смири.

Го душкам воздухот: тоа не е јод  
од аптеките, ниту јужните овошки  
од колонијалот; тоа гние стар брод  
на некој брег, и со луспи и трошки

отпаѓа исушената боја. Од сетилата ни едно не  
сфаќа:  
од каде во воздухот тоа клопче од морски билја?  
Стојам на плоштадот, а глас ми праќа  
морето, оддалечено илјада и една морска милја.

## П Р И В Л Е К У В А Њ Е

Среде билките што се во разговор со сушата  
се привлекувам чекор по чекор. Претрчувам  
вреку чистинките за во ниските цбунови да се  
мушнама  
Потоа во густежот наслушнувам: како срча

светкаат шумовите не кажувајќи ништо.  
Лази некој наоколу и на неразбирлив јазик д'тка  
Претчувствувајќи ја опасноста жегалците пиштат.  
Плисок или крик? Се врткам

колебливо: секој засолн ми е времен.  
Премногу е итар оној пред кого се сокрив.  
Се привлекувам, а зад карпите ме демне  
морето со очите урокливи.

## НЕРАСОНЕТ СОНЕТ ЗА МОРЕТО

Лежам нероден во лулката на морето:  
светли струи ми минуваат низ слухот.  
Паѓам од небото долу кон небото горе.  
И, додека тонам кон некое дно, духот

на потонатиот облак се влева во мене.  
Пепел и вар, сол, железо и креда:  
каде спаѓам јас? Белегот ни е сменет,  
но помеѓу нас нови познанства се редат.

Моето тело и вода: препознавачки судир.  
Земјата нема време да се чуди:  
се наведнува над видикот искосеното море.

И сè гори во треперецот на летото:  
се ниша застрашително светот  
опасно разлабавен во својот корен.

## Г Р А Д О В И

Градовите излегуваат од заборавот,  
од треперецот над морето и ене:  
во секој седи старец и вели: луда главо  
не постои огнот. Сè венее.

Градовите стојат како магла. Ги крепи  
само тенката нишка на споменот. Ќе се крене  
ветрот и нив ќе ги снема. Слепи,  
која мамка ќе избереме и кој патоказ сменет?

Стојат далечни градови помеѓу водата и сонот.  
Го чува ли заборавениот оган тој кремен  
на нивните кули? Затворени под тешкото своно  
на споменот, градовите горат тонејќи во времето,

## ВЕНЕЦИЈА

Гореше градот од мувла и од злато,  
од крв и од морска пена.  
И воините го спуштија врз своето над саатот  
својот чекан без уште еднаш да го кренат.

Стрелите на камбанариите одеа кон небото  
како испуштени од самострелот.  
Сиот од нечиста тиња и од сребро  
гореше градот извиткан како виолончело.

По плоштадот одеа луѓе во црно, како по закоп.  
Стоеја горе над саатот уморни двата воина.  
Звукот трепереше уште, како зрно на стракот.  
Часовите зрееја во него, минувајќи без да изминат.



## ПОСЛЕДЕН ГРАД

Среде пеколен пек  
се свива сега град.  
О, му нема лек  
нему низ пепел и чад.

И ниту еден пат  
не води кон север и југ  
На стебла расте трат  
и 'рѓосува плуг.

Врз урнатиот сид  
расте штириот трн.  
Сонцето заоѓа зад рид.  
Градот е мртов и црн.

## МИСТЕРИИТЕ НА СКОПЈЕ

Во евтиниот воздух што впалено зрее  
се троши Саат-кула и Мостот се ниша:  
ја убива продавачката на среќки Црниот Стрелец  
во тоа попладне чии линии се бришат.

Над Бит-пазар сега воздушна гемија летка.  
Ги затвораат книгите адвокатите стари.  
Час е кога излегуваат на прошетка  
јавните дечари, дневни бубашари.

Во детска количка го носат самракот шинат  
низ чаршија што во мувла се дипли.  
Се јавува над аптеката шарена ветроштина  
и продава јајца од гајгур и моливи мураќиплии.

## ВЕЧЕРЕН АВТОБУС

Тој автобус што плови навечер низ градот:  
тоа весело чудовиште, тоа плашило.  
Зад него остануваат непрочитани книги,  
просирни куќи, матно зеленило.

Девојки што лижат сладолед го следат.  
Небото се ниша зад него со тешка глава.  
Место шофер генерал ео ширити внатре се гледа  
Кучиња и пожарникари неговото минување го  
слават,

Тој автобус што плови навечер низ градот:  
тие што немаат седнато во него ужасно грешат,  
Сеедно дали вози само до Козле или до Кисела  
Вода  
тој не носи секогаш кон невидени нешта.

## ЛЕТЕН САМРАК

Една жена го отвора самракот како чадор:  
испаѓаат мртвородени деца, пердуви, една диња.  
Автобуси проаѓаат како исплашено стадо.  
Низ воздухот тече модрата речна тиња.

Еден прозорец се отвора како старо кино:  
огледалото на сидот во розов пожар гори.  
Мажите плачат, куклите пијат вино.  
Сонувачите се будат среде купови ориз.

Секоја вистина станува просирна како лага.  
Не е ни на сон ни на јаве она што се гледа:  
бере ружи од бавчата уличната вага,  
крај сидот водат љубов два велосипеда.

## ЉУБОВНИЦИ ШТО СПИЈАТ ПО ЉУБОВТА

Во нивната крв може да се препознае море  
исто солено и исто сонливо како тие.  
Минувачите не забележуваат: во куќата, горе,  
на шестиот кат, како ништо да не се крие.

Во собната полутемнина заоѓаат планети  
родени во сјајот, бесконечни светови се множат.  
Минувачите минуваат: кој ќе сети  
дека во куќата што посивува под дождот

прекрасни ламји стојат со гемии и магнетни стрели  
покрај острови што се искреваат и тонат заедно  
со сонот.

Далеку долу под љубовниците кои од бескрајот!  
ништо не ги дели  
минуваат минувачите заглушени од камионот.

## ЉУБОВНИЦИ ЗАГИНАТИ ВО ЗЕМЈОТРЕСОТ

Земјата сè уште бавно се тресе.  
Црн гнев тешките камења ги вари.  
Некаде долу боледува крт. Лесен  
брод плови воден од кормилари

што не ја знаат насоката но сепак  
ја паметуваат целта. Мртви и голи  
љубовниците лежат во пустошта слепа  
како веќе среде рудите и земјините соли.

Се вртат со лицето кон земјата како сончогледи  
Знаат: само татнеж нивната страст ја следи.  
Желката се ниша, копа со рогови лудиот прч.

Црниот бик долу одамна е отпуштен  
ко земјата се тресе бавно сè уште  
небаре од нивниот последен љубовен грч.

## НАЦРТ НА ЗЕМЈИШТЕТО

Песок и иловица: скржав јазик  
на пејзажот. Грмушките се слогови  
и говорот на ветрот во пелтечење лази  
не доаѓајќи до смислата. На долго

и на широко расправа ридот и греша  
во височините на врвовите, по падините.  
Патеките не се погодни за одење пеш:  
оние што ги следат набргу ќе згинат.

Секој видик на видено и загатка се дели.  
Зад белата коска се скрива далечна смрт.  
Наоколу: земја што ги открива своите скриени  
цели  
само низ копањето на слепиот крт.

## Р И Д

Посна земја: мазноплеќест и грдомасен  
гладува ридот не доаѓајќи до солта.  
Скакулци и боцки во разговор што е јасен  
толку, што и сетилата болат.

Мазноплеќест и грдомасен ридот молчи.  
Билјето врз него живее за себе  
не чувствувајќи го рудното срце. Без очи  
коренот се всира под земјата и гребе.

Помеѓу тркалестите камења и грмушките ниски  
само птиците бараат кешто со зборлестиот клун.  
Мазноплеќест и грдомасен ридот мисли:  
Тлун. Овум. Блун. Ооовум. Глунн.



## НАСТАН ВО ПОЛЕТО

Низ полето оделе двајца. Трски  
зад нмв се поклонувале, свивајќи го вратот.  
Водата ш покажувала скриените врски  
со барската трева. Далеку се белеел патот.

Оделе двајца: било лето. Патем  
брбореле сешто. Одеднаш врз сето:  
сенка. Застанале како некој што е фатен  
в примка. Сè сиво, а пред тоа било лето.

Како над нив, бргу, да минал некој голем.  
Се свртеле: никаде никој. На патот само патар  
Ни птица ни облак врз жолтото поле.  
Продолжиле двајцата без ништо да сфатат.

# ЕЗЕРО

## I

Во средината на светот лежи езеро и дреме  
како папок на земјата, како трето око.  
Спие во него водата како огнот в кремен  
и чека да ја запали запалката ноктот

на ветерот. И никој не може да каже  
што му е во умот на тоа езеро што спие.  
Не му ја мери длабочината ни јаже  
ни синцир. И само божилак го пие.

Водата се затвора и тук-таму ќе се стресе.  
Во нејзината темнина смок студен лежи свиен.  
Постои само прашање но не и одговор лесен.  
Езерото молчи и длабочината ја крие.

## II

Стои езеро тука од векот, од дамнина  
и сè нови тајни пламенчиња во него се палат.  
Му приоѓаат залудни мерачи низ пепелавата  
рамнина  
и ги влечат јажињата низ шамакот и калта.

Стои езерото, а мракот во него расне.  
Виделото долу го снемува по два човечки боја.  
Се губи јажето кон дното додека денот гасне,  
уморните мерачи заспиваат и на сон нешто бројат.

Се доближувам бавно јас, осамен мерач,  
а никакви мерки во рацете не ми стојат.  
Знам само, езеро вечно, јас што сум од вчера:  
невидлив вител ме влече во внатрешноста твоја.

## РАМНИНА

Портокалести вечери, несмасни пожари, ветрила,  
градби што ги примамуваат птиците,  
далечни кули, летала што крилат  
врз пусто поле, наслушување на извиците,

песок што го задушува текот  
на реките, обесени кожи  
врз суви дрвја, долги потраги по лекот  
за болниот крал, билје што се множат

како проклетство на тлото, лишај  
врз тркалестите камења, ветер од тилот,  
ридови што во далечина се вишат.  
(Врз рамнината како коњаник јава сивилото.)

## К О Њ А Н И Ц И

Јаваат низ пејзаж притаен и зол.  
Им ја подготвуваат судбината костурот и трнот.  
Далеку морето расцутува во ружи од сол.  
Сивото небо се допира до камењата црни.

Одекнува под нив земјата како тапан.  
Ветрот во правта својата труба ја врти.  
Низ градините чијшто плод е скапан  
јаваат коњанците кон своите смрти.

Се губат во далечината и стануваат како дамки.  
Остануваат зад нив знаци врежани во дрвената!  
кора.

О, прекрасни коњаници што веруваат во мамки  
и нестрпливо одат кон својот пораз!

## БРАНИТЕЛ НА КУЛАТА

Коњаниците дојаваа од исток. Правот  
лежеше врз лицата и врз овчите кожи.  
Горештината стивнуваше и среде молкот и стравот  
почнуваше бавно и тешко да заврнува дождот.

Тој, бранител на кулата, стоеше сам горе.  
Жегалците сè уште пискаа остро и суво.  
Последен пат во воздухот замириса невидливото  
море  
Како никогаш досега инсектите сунеа покрај  
неговото уво.

Додека ја разбиваа вратата, слезе. Се бореше  
окружен:  
крвта и потта измешани, потта и крвта.  
Го фрлија потоа да лежи среде птичји измет и  
оружје  
Додека над него исплашено летните птици првтаа.

## ПОСЕТИТЕЛИ

Мирисаа на овчо млеко; беа потни.

Опашките на нивните коњи беа заплеткани во  
чички.

Во запурничава вечер, плашејќи ги животните  
полски, се укажаа одеднаш на сниските рички.

Од сидовите на градот ги видоа: се провлекуваа  
сиви  
меѓу песочните грпки, мавтајќи со долгите копја,  
Јазикот им беше неразбирлив, движењата диви;  
фрлаа мрши во изворите и ги палеа снопјата.

Не се најде никој што го разбира нивниот јазик.  
Одјаваа одеднаш; останаа само правта и чадот.  
Гледаа по нив од сидовите и даваа претпоставки  
разни.

Никој не спиеше таа ноќ во градот.

## ЧАД И СЕВЕР

Во градот задоцнуваат овошките  
и тешко зрее ретката трева.  
Ретко залутуваат пеперугите, а потполошките  
се селат пред натисокот на вревата.

Во градот живеат бледи манекени  
и се насмевнуваат без смеа.  
Понекогаш врне дожд и жени  
посакуваат да спијат со нив и да ги греат.

Во градот дрвјата ги напаѓаат билните вошки  
и мириса на чад и на север.  
Од светлината остануваат само трошки  
и мртви пеперуги паѓаат на кревет.



## ПОСЛЕДНИОТ ДЕН НА ЛЕТОТО

Завршено е летото: низ ридот  
слегува човек и во раката носи  
овошки и книга. Или се лаже видот?  
Мед во воздухот: тоа брмчат оси.

Небото е избледнато од мирис на оцет.  
Се знае сега сè: завршено е летото.  
Човекот слегува низ ридот претпазливо и кроце.  
Водите се излитени а каменот ветов.

Завршено е летото: сè е прав  
и пепел. Не остана во глетките јасни  
ништо освен сенка на некој далечен страв.  
Човекот слегува низ ридот како несмасен гласник.

## ЦИГАНСКО ЛЕТО

Поминува септември: како блед блесок,  
како премален пламен. Низ прсти  
на глуждестите старци им поминува песок,  
им поминуваат годините со грсти.

Се нишаат огледала и пеперуги  
талкаат врз штиро цвеќе. Мижурка  
кусогледата светлина, се умилкува и гуга.  
Брмчи сонцето намотувајќи се на фурка.

Девојките седат по дворовите: лесно злато  
им тече по лицето, по очилата.  
Избледнети се книгите, не води никаде патот.  
Пајажини место птици низ воздухот крилат.

## СЕПТЕМВРИ ВО ГРАДОТ

Девојки што се враќаат од летување:  
фустани од цврсти материјали  
и потемнети нозе. Закаснети вљубувања.  
Бранот на плажите само во сонот ги гали,

Реката се оддалечува од градот  
и воздухот не ги сака веќе нашите тела.  
Ридовите се лесни и по малку страдаат  
од кружење во главата, од имела.

По парковите се заборава љубовта. Сега  
боите не горат и смирено станува небото.  
Се е веќе далечина што постојано ни бега.  
Љубовниците стојат осамени, оставени сами на  
себе.

## ЗИМСКА НАСЕЛБА

*На Димитар Солев*

Секој има свој дом, своја куќа.  
Секој има свој цвет, свое легло.  
Надвор студот свечи како клучар.  
Минувачите минуваат бегло.

Секој има свој сон, своја книга.  
Секој има свој мир и свој спокој.  
Под мразот лежи мртва чучулига.  
Зимата гледа низ стаклено око.

Секој има свои стапки, своја ѕвезда.  
Секој има своја тајна, свои писма.  
Секој има свој раб, своја бездна.  
Клуч во вратата како збор без смисла.

## ЗИМСКА ПЕСНА

Ќе ти раскажувам жолта приказна. Мижи  
да те лажам, дај ми ја раката и влезе во чун  
што ја сече маглата а сепак не се движи.  
Таа птица што пее низ загубениот клун

е тука пак. Мижи да те лажам,  
пушти ја вистината нека поминува згора,  
слушај како дрвото во темнината вража  
за идниот дожд. Што можат да сторат

тука сигурните календари. Мижи  
да те лажам, зашто доаѓа време  
на зимските претчувства, на бледите грижи,  
кога не се верува во оган, туку во кремен,

не во стебло, туку во невидливиот корен.  
Затоа верувај, мижи да те лажам,  
зашто патот кон летниот плод е сторен  
и низ зимскиот сон во бладањето кажан.

## ЗИМСКА БАВЧА

Одгледувачи на зимски плодови, клекнати  
среде топол воздух низ кој постојано дише  
влажно стакло и тешки лисје подеднакво  
смекнати.

Лимфатично зеленило. Корен од сон лишен.

Билје принудено да пронесува лаги.  
Стебла што држат постојано отвореви очи.  
Воздух полн со невидливи траги  
на плодови. Цвет жеден за почин.

Земја што се разголува и притоа не се крие.  
Плодови тешки како болни детски глави.  
Лисје што од земјата слатката полноќ ја пијат  
и веруваат во невидливото сонце што виделината  
ја прави.

## ДОВЕРБА ВО ПЕСНАТА

Довербата во песната тоа е доверба во летањето  
на сон,  
доверба во камењето што одеднаш стануваат  
лесни,  
доверба во река понорница, во мачјо злато, во  
гласно  
молчење, во езеро зад огледало, во восочно  
сонце. Песно,  
ти си тој зборлест немак што немски јазик знае,  
таа вистина што тоа и е, и не е,  
ти си тој јавен споменик што не знае да трае,  
божилак што не сака да биде праволинеен.

Верувам затоа во тебе како во расцутена папрат,  
верувам макар што не можам мирисот да ѝ го  
сетам.

Верувам со воденичен камен околу врат,  
за да можам полесно да летам.

## ЗИМСКО ПАТУВАЊЕ

Зимски патувања што започнуваат рано:  
земји поделени помеѓу бувот и скрежот.  
Пејзажи во кои сè е оддалечено и страно:  
така настанува празнината. Нежно

насилство на студот врз семето  
што се грчи под лесен пласт земја  
оставено да 'рти и да сонува лето.  
Гранки со боја на чад од темјан.

Стари плодови во кои се исушил црвот.  
Вода со срце од румен мраз и врбова кора.  
Сон затворен во круговите од дрвото.  
Пејзажи за кои е сеедно што за нив ќе зборам.



## ЗИМСКО МОРЕ

Нежна ламарина под која отчукува крвта:  
се повлекува морето пред јасноста на видот.  
Птицата на светлината напразно ќе првта  
и окото ќе биде немоќно пред загатката, пред  
сидот

сè додека трае зимската власт на металот.  
Никој ништо не разбира: глувонема  
е водата. Сонцето е прелажно летало,  
а островите набргу конечно ќе ги снема.

Хоризонтот постои за загатката да ја крие.  
Наскоро и нас ќе нè нема тука.  
Се губи морето што како црв го рие  
бродот кој одвнатре црвојаднина го клука.

## АЗИСКИ ГРИП

Дење: мокрм чадори, автобуси,  
лоши гласови, неизбричени лица.  
Ноќе: зад градот расте степа,  
долетуваат истоштенн коњаници.

Дење: купување термометри, брзање,  
затворени театри, на асфалтот мртва птица.  
Ноќе: зад градот расте степа,  
долегуваат истоштени коњаници.

Дење: град што наслушнува еден звук,  
звук што е време, град што е Невиделица.  
Ноќе: зад градот расте степа,  
долетуваат истоштени коњаници.

## ЈУЖНИ ОВОШКИ СРЕДЕ ЗИМАТА

Портокал што влегува во ден со болести:  
мало птичјо сонце што зашеметено сјае  
среде маглата и чадот. Ќе се свести  
ли продавачот и некогаш дали ќе дознае

дека ги чека купувачите меѓу Мали  
и Занзибар, меѓу Суец и Брегот на Слоновата  
Коска?

Ананасот се врти и којзнае во вртењето дали  
ќе запре тој јужен континент околу слатката  
оска?

Врз сандак со тоа овошје да се седи?  
Опасност! Ќе експлодира илјада и еден свонец!  
Смоквите веќе се нишаат; стануваат бледи  
сите украси пред тој гердан нанижан на сламен  
конец.

Лимони: еден може да замени три летни дена!  
Урми лепливи како арапските вокали!  
Болен, ја учам таа азбука уште непронајдена  
среде снегот осветлен од вжештените портокали.



## ТОПОЛ ФЕВРУАРИ

Веќе се заборава што се случувало зиме:  
осамениците излегуваат и куќите се празни.  
Над градот лежи облак како топло виме.  
Автобуси излегуваат од под него светнати и  
мазни.

Мразот се топи: црно и нечисто цвеќе.  
Се покажува земјата како месо под партал.  
Низ воздухот кружи катран, алкохол и шеќер:  
го меша лудиот пијалак лудата баба Марта:

Станува веќе жешко во зимските палта.  
Потта преврива и лута станува крвта.  
Од полето во градот навлегува калта.  
Се враќаш на пладне дома и пиеш вода како  
првпат.



## КАКО ДООЃА ПРОЛЕТТА

Пролетта доаѓа во градот како мала војна.  
Насакаде пронесуваат некакви огледала.  
Врволицата надвор станува густа и бројна:  
дури и старите моми слегуваат од своите седала.

Летаат пердуви од што секој некаде брза,  
води љубов, пелтечи и безмилосно се турка.  
Одеднаш некој минувач застанува како врзан:  
високо над градот поминува Воздушниот Нуркач.

Зјаат гледачите а тој необврзно летка,  
единствен кој од сето тоа нема никаква полза.  
Се крстат постарите пред безбожничката глетка:  
Воздушниот Нуркач угол гол облаците ги молзе.

## ПРОЛЕТНО РАСПОЛОЖЕНИЕ

Знаменциња, девојчиња со прцли, дреболии:  
сè во ветер, во живо сребро, во шурка.  
По небото, среде киселото тесто на облачните  
кули,  
веќе плови со рака под глава Воздушниот Нуркач,  
пролетен љубовник што не сфаќа ништо сериозно.  
Го прогонуваат олуците; го демнат потери под  
чадор.  
Но тој успева да избега, благодарејќи на  
нервозниот озон,  
на облаците што се сушат, на лисјата млади  
извадени од памет. Избеган, здолништата ги  
крева  
сè додека не му текне да се всели  
среде пазарот, каде што измешан со делничната  
врева  
ќе отвори распродажба на мекици и на мечтатели.



## ОПАСНОСТИ НА ПРОЛЕТТА

Тешки возови низ расквасената земја одат.  
Како мали експлозии кречините се шират.  
По градовите од шахтите избива подземната вода.  
Парковите се губат под поплава од пиреј.

По споулавените бавчи растат циновски трупки.  
Пукнатини се јавуваат во земјината кора.  
Се заглавуваат камионите и остануваат во  
дупките.  
Нераздадените писма поштарите ги горат.

Паѓа дожд и шарени дождалци се множат.  
Се одронува земјиштето и се создаваат брани.  
Земјата трепери и кисне до голата кожа  
додека оздола темнината со луди сокови ја храни.

## ПРОЛЕТЕН ПАРК

Пролет, кога паркот зад градот уште дреме  
варејќи ги во утробата љубовниците и бубачките:  
време кога се подготвува нестрпливото семе  
да појде и да ги задоволи побарувачките

на зеленилото по сите приоди на градот.  
Се чека само ноќта. И со своите лигавења ќе  
почнат  
смрдливиот бурјан и лисјата млади,  
брливиот троскот и копривата дрочна.

Нема да се знае кој од кого е зачат:  
ќе се подуе зеленилото и ќе се прелее како квасец.  
Среде пупките што се распрснуваат како сачма  
ќе беснее паркот споулавен и гласен.

## ЛЕТЕН ДОЖД

Дожд врне како жена кога спие,  
како дете кога учи наизуст песна,  
дожд врне како бегалец кога се крие,  
дожд врне како лесна

прелага на годишните времиња, врне  
како кога се сака, врне лудо  
како на сон, како кога рид стрмен  
се наведнува над нас, врне како чудо,

дожд врне како кога се слекува стара кожа,  
како кога се трча по изабен мост.  
О, кој ќе го научи наизуст овој дожд,  
оваа секојдневна изненада, оваа неповторливост

## ПОПЛАДНЕ ПО ДОЖДОТ

Дождот измина од онаа страна  
на градот, не стивнувајќи во жарот.  
Се собираат партали: од расипаната  
свадба, од мешаницата на натпреварот.

Децата излегуваат надвор и боси  
скокаат среде барите.  
Сонцето како бумбар лази по косите.  
Влажните маси ги собираат слаткарите.

Денат мириса на река, на грмушки и леска,  
се должи бескрајно и не сака да се сврши.  
Истенчениот воздух скокотливо блеска  
и како излог одненадеж се крши.

## ДЕТСКА ЛЕТНА ПРИКАЗНА

На ридот седат деца меѓу пожелтената трева.  
Зад ридот има сид. Зад сидот  
расте бавча, а потоа пак рид. Се крева  
голем облак некаде зад ридот.

Зад облакот почнува веќе море.  
Зад морето има остров со сини и розови шуми.  
Зад шумите расте стебло со горчлив корен.  
Зад стеблото седи маѓепсник и нас не уми.

Зад маѓепсникот се отвора бавча што има познат  
вид.

Зад бавчата еден сид одново се крева.  
Зад сидот — ете пак — се исправа рид.  
На ридот седат деца меѓу пожелтената трева.

## ЛЕТЕН ДОЖД

Не постои летен дожд земен воопшто,  
туку само овој летен дожд што тропа  
и ме тера како и да било да го соопштам,  
низ разврзан јазик, низ барабан без стопан,

да го соопштам како и да било, низ збор  
сиот од клобурци, низ незавршена реченица  
во која на немски јазик ќе биде изразен спорот  
помеѓу олукот и грагорот, низ воденица

од согласки и вода во која се меле умот,  
низ соцвакана азбука, низ еден висок  
и бескорисен закон за потеклото на шумот,  
како и да било, низ ошумоглавен говор, низ

ПЛИСОК

што се осмислува. Постои само овој дожд  
за кој тешко да има збор што нема да е лажен.  
Постои само овој дожд што нема да се сложи  
да влезе во песна ако и таа не е влажна.